

Käärmesatuja

I.

Oli muinoin lapsukainen, jolle äiti joka ilta antoi maitoa kupillisen sekä nisu-leivän palasen, ja lapsi pihalle istuutui saaliinensa. Mutta kun se syömään rupesi, tuli haltia-käärme kivi-aidan raosta madellen, pisti päänsä kuppihin ja alkoi myöskin syödä. Lapselle siitä oli iloa, ja kun tuo pikkurainen siellä istui, kuppi kädessä, eikä käärme kohta viereen tullut, hän sille huusi:

"käärme! joudu luokseni,
tule, pieni, tyköni!
maitoa sä maiskuta,
leipää älä unhota!"

Silloin haltia-käärme kiiruusti sinne saapui ja nautti mielihyvällä osansa. Myöskin osoitti se kiitollisuutta, sillä sala-aartehistostaan se lapselle toi kaikellaisia kauniita kapineita, kiiltäviä kiviä, helmiä ja kultaisia leikki-kaluja. Mutta käärme ainoastansa maitoa joi eikä leipään koskenutkaan. Lapsi sentähden kerta otti pikku lusikkansa, naputti sillä hiljaa tuota kumppaniansa päähän ja sanoi: "syö myöskin leipää, sinä lölleröinen!" Äiti, joka oli kyökissä, kuuli, että lapsi jonkun kanssa puhui, ja nähtyään, että se lusikallaan käärmettä tavoitteli, sieppasi hän halon, juoksi pihalle ja tappoi tuon kiltin elävän.

Siitä saakka lapsi muuttumaan rupesi. Niin kau'an, kuin käärme oli sen ruoka-kumppanina, se yhä kasvoi ja voimistui, mutta nyt sen ihanista poskista puna katosi ja pienokainen laihtumistansa laihtui. Eikä aikaakaan, jopa rupesi öisin kuolon- varpunen uikuuttamaan, kultarinta-kerttunen lehtiä ja pieniä oksia kokoeli, ja pian sen jälkehen lapsi parilla nukkui kuoleman unta.

II.

Eräs orpolapsi kaupungin muurin ääressä istui kehräämässä ja näki silloin tarha-käärmeen tulevan rei'ästä mataen muurin alta. Vilppaasti hän viereensä levitti sinisen silkkihuivinsa, jommoisiin nuot käärmehet ovat hyvin mieltyneet, ja joita kohden aina tulevat. Vaatteen huomattuansa käärme takaisin läksi, mutta palasi piankin, tuoden tullessansa pienen kulta-kruunun, lasi sen visusti huivin päälle ja kiersi sitten tiehensä. Tyttö päähänsä pani kruunun, se kirkkaasti

kimalteli ollen hienoista kulta-kuiduista tehtynä. Hetkisen kuluttua käärme sinne toistamiseen palasi, mutta kosk'ei se enään kruunua nähnyt, suikersi se muurin juurelle ja huiski suruissansa päätään kiviä vasten niin kauan, kuin vain hiukankin vielä kesti voimia, kunnes viimein makasi siinä kuoliana. Jos tyttö olisi antanut kruunun olla paikallaan, käärme varmaankin olisi tuonne tuonut luolastaan aartehiansa vielä enemmän.

III.

Haltia-käärme huusi: "huhuu, huhuu!" Lapsi sanoi: "tule ulos piilostas!" Käärme tulikin ja lapsi siltä kysyi sisartansa: "oletko missään Punasukkaa nähnyt?" Käärme vastata tokasi: "empä vainenkaan; mutta entähän sinä sitten? huhuu, huhuu, huhuu!"

* * *